

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 004180 19 Кж
Бања Лука, 12.7.2019. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осумњичених М.М., С.Р., С.Г., Н.П., М.К., Г.Ч. и Н.О., због кривичног дјела убиства из члана 124. став 1. у вези са чланом 22. и 37. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама њихових бранилаца, изјављеним против рјешења Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 004180 19 Кв 11 од 01.7.2019. године, у сједници вијећа одржаној дана 12.7.2019. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбијају се, као неосноване, жалбе бранилаца осумњичених М.М., С.Р., С.Г., Н.П., М.К., Г.Ч. и Н.О., изјављене против рјешења Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 004180 19 Кв 11 од 01.7.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 004180 19 Кв 11 од 01.7.2019. године продужен је притвор против осумњичених М.М., С.Р., С.Г., Н.П., М.К., Г.Ч. и Н.О., због кривичног дјела убиства из члана 124. став 1. у вези са чланом 22. и 37. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), а на основу члана 197. став 1. тачка б) и г), за осумњичене М.М. и С.Г. и на основу тачке а) и в), а за осумњиченог С.Р. и на основу тачке а), Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС).

Против овог рјешења благовремено су жалбе изјавили браниоци осумњичених.

Бранилац осумњиченог М.М., адвокат В.Т.Ш. из И.С., рјешење побија без навођења основа побијања, са приједлогом да се жалба уважи, рјешење преиначи и притвор укине или да се умјесто мјере притвора одреде мјере забране.

Бранилац осумњиченог С.Р., адвокат Н.Р. из З., рјешење побија не наводећи жалбене основе, са приједлогом да се она уважи и притвор укине.

Бранилац осумњиченог С.Г., адвокат П.П. из З., рјешење побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и „незаконитости рјешења“, са приједлогом да се жалба уважи, побијано рјешење преиначи и осумњиченом притвор укине и изрекну мјере забране.

Бранилац осумњиченог Н.П., адвокат Р.Г. из С., рјешење побија због због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се она уважи, побијано рјешење преиначи, осумњиченом притвор укине и изрекну мјере забране или предмет врати на поновни поступак и одлуку.

Бранилац осумњиченог М.К., адвокат Ј.Д.Г. из З., рјешење побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се жалба уважи, побијано рјешење преиначи и притвор укине или да се рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Бранилац осумњиченог Г.Ч., адвокат Т.Т. из З., рјешење побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи и притвор укине.

Бранилац осумњиченог Н.О., адвокат Д.К. из З., рјешење побија без навођења основа побијања са приједлогом да се жалба уважи и притвор укине или да се рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Испитујући побијано рјешење у вези са жалбеним приговорима, у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Пажљивом анализом побијаног рјешења у правцу жалбених навода нису нађене битне повреде одредаба кривичног поступка на које се тим жалбама указује.

Што се тиче приговора жалби бранилаца да нису упознати са исказом свједока оштећеног С.В. јер им он није достављен ови приговори нису основани. Не постоји обавеза достављања исказа саслушаних свједока браниоцима и осумњиченим, већ им се мора омогућити да у тај доказ изврше увид. Према стању списа и датим разлозима не може се закључити да им је то право ускраћено, већ да им је само у складу са законом због интереса истраге ограничен увид у дио тог записника, а што је побијано рјешење детаљно образложило.

За кривично дјело које се осумњиченим ставља на терет запријеђена је казна затвора од најмање пет година, па му се може изрећи казна од највише двадесет година затвора, тако да приликом испитивања у истрази одбрана, сходно одредби члана 53. став 1. ЗКП РС није обавезна. Зато није основан приговор браниоца осумњиченог С.Р. да се он приликом испитивања није могао одрећи права на браниоца. Што се тиче приговора браниоца Н.П. да му је повријеђено право на одбрану и да је записник о његовом испитивању незаконит доказ ни овај приговор нема основа. Ово из разлога јер се осумњичени приликом испитивања у полицијској станици на записник изричито одрекао права на браниоца, током казивања није указао да жели своју одлуку измијенити и такав записник уредно потписао. Осим тога приликом испитивања код тужиоца био је присутан његов бранилац, а што је у записнику забиљежено

и од присутних лица потписано. Зато нема повреде одредаба члана 10. ЗКП РС, као што то жалба наводи.

Према садржини записника о испитивању осумњиченог Н.О. у полицијској станици не може се закључити да је он било како указивао да није способан за давање исказа, јер је његово казивање јасно, логично и хронолошким редом забиљежено, а на крају потписано. Свој исказ у тужилаштву је дао у присуству браниоца, гдје ни један од њих није указао на било какве здравствене сметње, записник су уредно потписали, па сви приговори жалбе да он није био способан за испитивање остају без реалног упоришта у стању списка.

Првостепени суд је цијенио све доказе за сваког осумњиченог сходно његовој улози у извршењу кривичног дјела која се у овој фази кривичног поступка може и треба цијенити и образложити. Дати разлози, како о основаној сумњи тако и о притворским разлозима су довољно конкретизовани, одређени и јасни, па их као такве прихвата и овај суд и на њих упућује жалиоце.

Постојање основане сумње да су осумњичени починили кривично дјело за које се терете, која је утврђена приликом одређивања притвора, првостепени суд образлаже у побијаном рјешењу детаљно износећи доказе, са њиховом анализом и оцјеном која је у потпуности поткрепљује. Код исказа осумњичених које суд излаже и које анализира, постоји довољан квантум увјерљивих и чврстих доказа о тој сумњи, а детаљно одређивање сваке радње појединог осумњиченог је ствар даљег тока истраге и у овој фази њихове радње су сасвим довољно и поуздано утврђене и квалификоване. Разлоге које о томе даје првостепени суд прихвата и овај суд као ваљане, ради чега су без основа приговори жалби бранилаца којима се указује да нема основане сумње да су осумњичени починили кривично дјело за које се терете, чиме се сугерише и да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено.

Што се тиче опасности од бјекства осумњичених М.М. и С.Р., првостепени суд правилно њихово двојно држављанство доводи у везу са чињеницом организованог и брзог бјекства са лица мјеста и скривања по извршењу кривичног дјела. Зато су и испуњени услови да им се притвор продужи из разлога прописаних у члану 197. став 1. тачка а) ЗКП РС. С друге стране нема мјеста за продужење притвора по овом основу према осумњиченом С.Г., као што то суд погрешно закључује. Наиме према стању списка, укључујући записнике о његовом испитивању, нема доказа да је овај осумњичени и држављанин Републике Србије, па у склопу осталих околности које су цијењене код друге двојице осумњичених, нема опасности да ће он побјећи, што је жалба његовог браниоца с правом указала.

Осуђиваност осумњичених М.М. и С.Г. за истоврсна кривична дјела сасвим је довољан основ да им се притвор продужи по основу тачке в) цитираног закона. То суд правилно цијени, анализира и закључује, а жалбе бранилаца са својим аргументима остају без основа.

Околност да сви осумњичени нису идентификовани, лишени слободе, испитани, као да то нису ни сви свјedoци, а да је један од саучесника приликом бјекства са лица мјеста присутнима запријетио „да ништа нису видјели“, као и

да у овом кратком времену још није пронађено средство повређивања, правилно је цијењено као опасност од колузионе опасности и постојање разлога из тачке б) цитираног закона за продужење притвора према свим осумњиченим. Ово је првостепени суд правилно цијенио и извео такав закључак, па је другачије становиште жалби неосновано.

Што се тиче успостављеног приворског разлога из тачке г) за све осумњичене, у побијаном рјешењу дато је детаљно и ваљано образложење, кроз оцјену тежине кривичног дјела преко висине запређене казне и тежине посљедице, као и других околности које се односе на начин извршења кривичног дјела, а у вези са чињеницом да је дјело извршено на јавном мјесту, испред парохијског дома гдје се очекује поштовање самог мјеста на коме се налазе, као и то да се ради о малој локалној средини у којој би, због оваквог начина извршења и тежине посљедица, њихово појављивање, дакле пуштање на слободу, резултирало стварном пријетњом нарушавању јавног реда. Управо кроз појављивање осумњичених у средини гдје је дјело учињено суд ставља у временски оквир када преиспитује рјешење и цијени ову пријетњу у том времену када доноси одлуку о даљој основаности притвора, што потпуно чини неоснованим супротне приговоре жалби.

Жалбама се не указује на неке нове чињенице и околности, којима се доводи у сумњу правилност чињеничних утврђења из побијаног рјешења, на којима је заснован закључак о даљој потреби примјене мјере притвора, по успостављеном притворском разлогу и могућност изрицања мјера забране.

На основу наведеног, а примјеном члана 337. став 3. ЗКП РС, одлучено је као у изреци овог рјешења.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић